

כולם עשו חיים - והבאלאגאן חגג ב„טל תרום“

תרום-טם-טם

הגאון
לאחר שהסתיים תהליך ה"איפור של יהורם גאון, הוא חיפש תעסוקה. זוג עיוורים ביקש לפגוש את ג'רי לואיס, וגאון היה מורה'דך.

השעה שש בערב, ובהיכל-התריכות מסתובבים מאות אנשים, שאין יודעים מהיכן הגיעו. לכולם יש תווים של אנשי טלוויזיה. „כולם נמצאים פה,“ אומר אחד מאנשי הטלוויזיה, ו"לא כולם בתפקיד." גם למישטרה יצוג נאה. היא הביאה מבית-הספר לשוטרים כמאה איש. נמצא שם גם מפקד מרחב הירקון וסגניו. הם ציפו ליותר אנשים, אבל האולם לא היה מלא ולא היתה להם עבודה.
כור פיקוד. על המיבצע פיקחו מחר דר-פיקוד, שנמצא שתי קומות מתחת ל"קומת-הקרקע בבניין איי-בי-אם. סביב שולחן עגול ישבו כמה טלפוניסטיות, בי פיקוחם של משה עמירב, דובר רשות-השידור, וצבי ינאי, עורך החוברת מחשבות, שהוא אחד הקרחים הידועים בארץ. **איזה בלאגן**. בהיכל-התרבות היה איש מיקצוע אחד, שהתרגז מהבלאגן. „מה זה צריך להיות?“ הוא שאל, „מוזמנים אנשים לחזרות ולא מוכנים מבחינת אייכות הצליל. יעשו פה חטא גדול לאנשים

תמונה שווה מיליארד

אשת יחסי-הצניבור של המיליארד, ומאחור,

יאדרר אייזנברג, רינה מור, המיליונר מיכאל

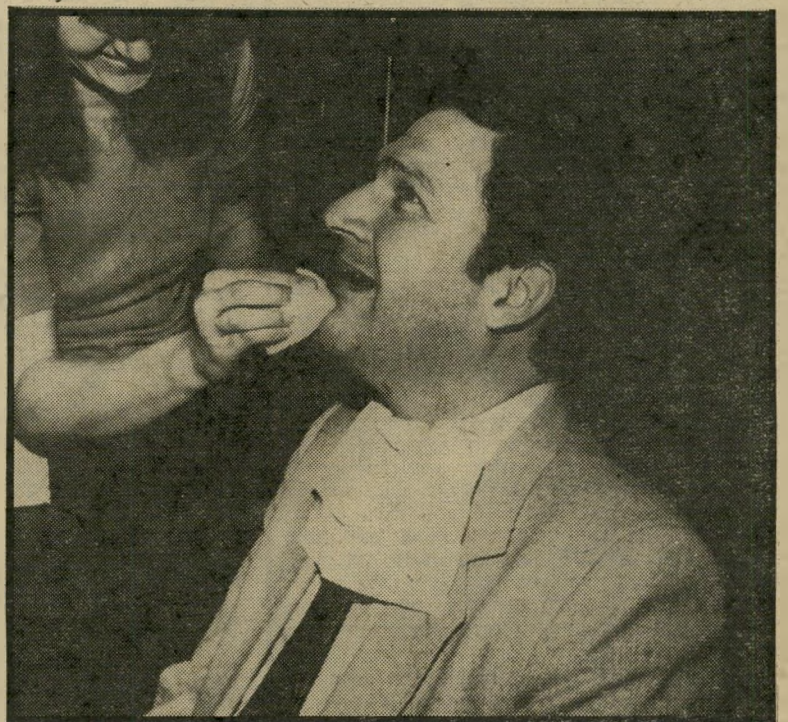
מזוקן, ליאון רקנאטי, מבעלי בנק דיסקונט. אלבין ורקנאטי התחרו ביניהם על פריטים רבים במכירה הפומבית. רקנאטי זכה בסוף הדו"קרב המילולני בציוור של רובין,

דת שירותי-המלון לרשות המכירה הפומבית, פנו כמה בתי-מלון אל הטלוויזיה בהצעה להעמיד את שירותיהם לרשותה. אחד מבתי-המלון הללו היה מוכן להציע שלושה מיליון לירות, ובלבד שצילום הרמכירה הפומבית ייערך בין כתליו, לצור רך הפירסומת. אך מאוחר מדי: ההסכם היה חתום. **אל-הווייל**. הנער כהה-העור, שהציג את אחד הפריטים במכירה הפומבית ש"הינחה מני פאר, אינו כושי-אמריקאי וגם לא כושי-אפריקאי. זהו יוסוף אליהווייל, בן השבט הברואי בנגב, העובד במלון. **נאום אל-סאדאת**. בפתח האולם ש"בו נערכה המכירה הפומבית ניצב דוכן של בנק לאומי. אותו דוכן עצמו — ללא שילטי הבנק — שימש את הנשיא אנוור אל-סאדאת במלון דן כרמל בחיי פה לפני יותר משנתיים. **ויצמן והשגרירויות**. השגרירויות הזרות תרמו 32,000 שקל. ראומה ויצמן עשתה מסיבת-תה בגנה לפני כשבועיים.

להיות בחיפה. הוא פשוט התבלבל. להט לא תרם כסף בשם העירייה. „יגידו שאני מבזבז את כספי העירייה,“ הוא טען, „לא כדאי לי להתחיל עם זה.“ ציצי' היה יערי-ני מאוד, הוא שוחח עם כמה אנשים ידועים, שייצרו מעין לובי פרטי בבית-הקפה של היכל-התרבות. היו שם המלונאי חיים שיף, השר דוד לוי, שניהל ויכוח עם סגן ראש עיריית תל-אביב, יגאל גריפל, וכמה אחרים. שלא כל-כך בכותרות, אלא מאחוריהן.

מחשב קטן. המחשב שקלט את הרמיסרים ועיבד אותם, וסיפק ללא-הרף את סכומי התרומות המעודכנים, אינו מרשים בגודלו. הוא מצוי באולם המחשבים של איי-בי-אם, תיבה מלבנית ש"גובהה כמטר, רוחבה מטר, ואורכה כשני מטרים. הנתונים הגיעו אליו מודפסים על מין תקליטונים. שכל אחד מהם יכול להכיל חצי מיליון נתונים.

ראשון זוכה. לאחר שנחתם ההסכם בין הטלוויזיה ובין מלון הייטס, על העמ

איפור לפאר

לפני ההופעה הממושכת היה שדרן הטלוויזיה, דניאל פאר, זקוק לעשר דקות תחת ידיה של המאפרת דליה אסקין. אך בכל פעם שירד מהבמה, היה רץ אליה כדי לערוך שיפורים ותיקונים של האיפור. דניאל פאר רקד מאחורי הקלעים לקצב המוסיקה.

שתלויים במיקרופונים שלהם, כי איי-אפי שר יהיה להחליף אותם בין הופעה של אמן אחד למישנהו. לכל אמן יש את הרסאונד שלו, אותו לא יקבל במופע זה. הם לא שמים-לב לדברים הקטנים, ואנשי מיקצוע רואים איך זה מחבל בהופעה ה"אמנים.

חזרה כללית. הטלפוניסטיות הרבות — כ-200 במיספר, שנראו בטלוויזיה, לא צולמו בערב שבו נערך המיבצע, ביום

שני, אלא ערב קודם לכן, בחזרה הכללית. המפקחת על הטלפוניסטיות, שחילי קה הוראות במגביר-יקול ידני, היתה עדנה חפץ, דוברת הטלוויזיה. **„מה קורה פה?“**. „שלמה (ציצי) להט, ראש עיריית תל-אביב, הגיע באי-חור. „מה קורה פה?“ הוא שאל, איחרי תי? התחילו כבר?“ את להט הטענתה לישכתו. בהתחלה אמרו לו, שהוא צריך להיות בירושלים. אחר כך אמרו, שעליו

